

Adrian P. Kezele

Meakurijana

OBREDNA ZGODBA

ZALOŽBA
CHIARA

Vsebina

Obredne zgodbe.....	9
Prolog	17
Ganeševa medigra	27
Začetek.....	35
Prešuštvo	49
Nepričakovani bojevnik spominjanja	59
Priznanje	73
Prekletstvo	85
Otroštvo in odraščanje	95
Vaikuntha in stvarjenje Budhloke	107
Ila	125
Osem za enega, ena za vse	139
Pozaba	155
Yali	171
Čarobni smaragd.....	191
Božanska duša v dragem kamnu.....	207
Vrnitev	219
Ganeševo zaključno dejanje	227
O avtorju	235

Om Prijangukalikašjamam
Rupena-Pratimam Budham
Šoummam Šoummagunopetam
Tam Budham Pranamammaham
Om Budhaja Namaha

Obredne zgodbe

Vsi vedo, kaj so zgodbe, in vsi jih imajo radi, če so dobre. O obredih vemo veliko manj, včasih pa omemba tega pojma vzbuja neke vrste nelagodje. Pa ni treba, da je tako, saj imamo vsi svoje obrede; tiste vsakodnevne in takšne, ki jih opravljamo veliko bolj poredko, a imajo globlji pomen. Obred je postopek, narejen z določeno namero, z namenom ali sporočilom. Prav tako lahko z obredom zaznamujemo začetek nekega podviga, lahko pa tudi uspeh v njem.

‘Obredna zgodba’ je še vedno zgodba in jo lahko vzamete kot tako, jo pač berete za zabavo, da vas prenese v drugo življenjsko situacijo ali prebudi v vas občutke, ki jih sicer ne bi imeli. Ali pa – ravno nasprotno, da vam *vaše* misli in občutke predstavi kot nekaj univerzalnega, nekaj, kar izmenjate z drugimi. Ko se prepoznate v likih iz zgodbe, lahko obogatite svoje notranje življenje ali celo spremenite tisto zunanje.

Knjiga, ki jo imate v rokah, bi lahko enostavno ostala takšna, z oživljanjem starodavne legende iz Indije v vašem umu, zapisana na vam blizek način, tako da lahko brez težav premostite prepad med tradicijo in kulturo, ter univerzalnost človeških doživetij prilagodite svojemu sodobnemu načinu življenja in razmišljanja. A, verjemite mi, tako bi izgubili njeno globljo vrednost: nekaj, česar kot ljudje dandanes sploh ne poznamo – pa bi morali poznati.

To, česar ne vemo, pa bi bilo dobro, da bi poznali, se skriva ravno za pojmom 'obredna zgodba'. Stari Indijci so to imenovali *vratha katha*, in ta pojem označuje neko vrsto obveze, *karmične* dolžnosti, s primesjo osebne preobrazbe ter usklajevanja z globokimi arhetipi, po katerih se odvija naše življenje, čeprav se tega najpogosteje ne zavedamo.

V vsakem primeru daje izraz 'obredna zgodba' tej knjigi poseben ton, poseben namen, kar v praksi pomeni, da ne služi samo branju, pač pa tudi *podoživljanju* na ravni, globlji od branja. Seveda – če vas katerakoli knjiga potegne vase, jo boste *doživeli* in zatem boste bogatejši za izkušnjo, ki je sicer ne bi imeli. Kot ta, ki se je podpisal pod besedilo, ki ga berete, lahko samo upam, da se bo to zgodilo tudi v tem primeru. Morate pa vedeti, da je bil že v samo pisanje vključen obredni namen. Elementi zgodbe niso bili izbrani naključno, prav tako tudi ne način pisanja, in tudi čas, v katerem je bila napisana, ni rezultat naključne domislice, ustvarjalnega navdiha ali spleta okoliščin. Gre za ritem, po katerem pleše moje življenje, prav tako pa tudi vaše, to smo že ugotovili, tega se vam ni treba niti zavedati.

Arhetipi, o katerih je govora, so znani v številnih tradicijah in izročilih, še posebej pa so vezani na znanje o nebesnih telesih, astronomijo in astrologijo. Natančneje, način, na katerega pišem o njih, ter znanje o podrobnostih in simboliki prihaja iz starodavne večine, ki se imenuje *džjotiš*. Gre za razlago o povezanosti med makro- in mikrokozmosom, o nečem v stilu 'kakor na nebu, tako na Zemlji'. A ta povezanost ni vzročna, kljub bedastim, neslavnim in nepotrebnim poskusom astrologov, da jo razglasijo za takšno. Bolj gre za sinhronistično povezanost, za preslikave, ali še bolje za neko vrsto kvantne prepletenosti med deli resničnosti, ki jih doživljamo *tukaj*, in drugimi deli iste resničnosti, ki so na videz *tam*. »Vesolje v zrnu peska«, bi lahko rekli. V kateremkoli zrnu; v vsakem.

S pisanjem obrednih zgodb sem začel pred približno 27 leti (ko to pišem, se je leto 2024 ravno malo odmaknilo od svojega začetka). Takrat se je pojavila prva knjiga iz serije z naslovom *Maitreya – duhovna pustolovščina*.¹ Postavila je okvir za vse, kar je sledilo, začenši s prvo obredno zgodbo o Šaniju, ali, kot mu rečemo, Saturnu. Knjiga *Veličastni Saturn* je imela doslej že dobrih dvajset izdaj v nekaj jezikih in je bila podarjena (brezplačno) v več kot pol milijona izvodov.

Zatem je prišla zgodba o Šukri ali Veneri pod naslovom *Čarobnica*, nato pa obredna zgodba, posvečena Surji ali Soncu pod naslovom *Sončni labirint*. Med temi knjigami in tisto, ki govori o *Rahuju* (severni mesečev voz v zahodni astrologiji) je minilo skoraj deset let. Vmes pa sta se pojavili še dve knjigi tako imenovanih *Ganeševih zgodb*, *Zlomljeni okel* ter *Ganeš od glave do rilca*. Tudi tidve knjigi sta polni obrednih zgodb, tako da si vsekakor zaslužita, da se znajdeta v istem ciklusu.

Naposled je skoraj dvanajst let po knjigi *Rahu, breztelesni demon*, pred vami še ena obredna zgodba, ta pa z naslovom *Merkurijana*. Očitno govori o simboliki, pomenu in mestu *grahe* (arhetipa, 'lovilca') po imenu Budh, čigar podoba na nebu odslikava gibanje planeta Merkurja.

Kot vidite, ne hitim z obrednimi zgodbami; ne pišem jih, ker bi jih bilo dobro pisati, ali ker bi jih bralci pričakovali – in jih pričakujejo, saj se že od *Veličastnega Saturna* pojavljajo spodbude za pisanje kompleta knjig, ki bi zajel vseh devet astroloških arhetipov, vseh devet *grah* iz *džjotiša* – pač pa jih pišem, ko se ti arhetipi prebudijo v meni. Ne morem drugače, samo tako je mogoče. Če naj bi napisali obredno zgodbo, je ne morete samo povedati. Kot tudi bralci za vami, morda pa celo malce bolj kot oni, jo morate najprej doživeti.

Merkurijano (katere naslov namiguje, da gre za pustolovščino, za Merkurjevo 'odisejado') sem napisal na začetku velikega obdobja

¹ Vse knjige, ki jih avtor navaja tu ali v nadaljevanju, so izšle tudi v slovenskem jeziku pri Založbi Chiara, nekatere leta po izvirniku, nekatere pa že isto leto, kot denimo *Merkurijana*. (op. prev.)

Budha ali Budhove *mahadaše*, kot se to imenuje v džjotišu. Velika obdobja se izmenjujejo v ciklusih po sedem do dvajset let, torej jih ni neskončno veliko znotraj enega življenja. Njihov vrstni red je odvisen od trenutka, ko ste 'vskočili' v to življenje, kar pomeni, da se pri vsakem človeku aktivira v različnem času. Tako je moralo preteči nekaj časa, leto ali še nekaj več, da sem začutil, da se Budh, to je Merkur, res prebujata v globini mojega bitja. Z njim so se prebudili tudi njegovi darovi – in eden od njih je, kot bralci, seznanjeni s simboliko, že veste – pisanje. Od začetka Budhovega obdobja sem v tem enem letu napisal in objavil štiri knjige, še toliko pa se jih že zarisuje izza obzorij mojih misli. Če bi se čisto prepustil, bi lahko pustil prste, da tavajo prek tipkovnice v neskončnost. Budh bi napravil svoje in kdo ve, koliko črk, besed in knjig bi nastalo iz tega. A mislim, da je Merkurijana, to je proces njenega nastanka, čisto zadostna počastitev mojemu trenutnemu sopotniku na poteh skozi nebesna prostranstva.

Trenutno sem Merkurjev otrok, njegov učenec in sledilec, in med tistimi, ki boste vzeli knjigo v roke, je veliko takšnih, naj bo zaradi svojih splošnih lastnosti ali zaradi obdobja, v katerem ste se znašli. Pa še tisti, ki ne pripadajo tej skupini, se bodo v določenem trenutku vseeno našli v njej. Merkur je namreč – kot tudi vsi drugi 'zavestni dejavniki višjega reda' – del ustroja resničnosti, s tem pa našega telesa, uma in srca. To pomeni, da je Merkurijana kot obredna zgodba namenjena vsakomur, kadarkoli in kjerkoli.

A glede na to, da gre za obredno zgodbo, obstajajo 'pravila', oziroma, bolje rečeno, predlogi ali sugestije o tem, kdaj in kako se je najbolje podati v njeno branje.

Pa pojdemo po vrsti (nekateri od teh napotkov bodo astrološki oziroma v skladu z džjotišem, kar takoj pomeni *sideralno* sliko neba (zahodna astrologija uporablja tropski zodiak, džjotiš pa sideralnega; trenutna razlika je okoli 24 stopinj). Druga vrsta napotkov se bo

nanašala na psihološke značilnosti, ki jih lahko ugotovite sami, brez kakršnegakoli znanja o simboliki arhetipov ali astrologije. Tretja vrsta napotkov pa se nanaša na čas, torej na ritme, v katerih je najbolj ugodno brati Merkurijano, da bi zadostila nalogi obredne zgodbe.²

Značilnosti iz džjotiša

Če ste rojeni v času, ko je bil vzhajajoči znak Mithun ali Kanja (Dvojčki ali Devica), je Merkurijana vaša obvezna literatura. Enako velja, če imate Sonce v teh znakih, in prav tako, če je Budh povezan z ascendentom, vladarjem ascendentata, s Soncem ali Mesecem, to je, če močno deluje nanj.

V vseh teh primerih se imate lahko za 'Budhovega otroka', tako da je njegova zgodba nekaj, s čimer se morate spoznati, saj se tako spoznavate sami s sabo.

Psihološke značilnosti

Arhetip Budha ali Merkurja upravlja z naslednjimi deli našega življenja in osebnosti: intelekt (sposobnost analize, načrtovanja, organizacije in reševanja težav), komunikacije (verbalne in neverbalne), mentalne aktivnosti (način, na katerega procesiramo informacije), sposobnost

2 V nekem trenutku boste v zgodbi naleteli na *Budhovo pesem*, in če ste pozorna bralka ali bralec, boste pomislili, kako dobro bi jo bilo slišati v ušesih, ne pa samo brati o njej v knjigi. Če je tako, imam za vas dobro novico! *Budhova pesem* dejansko obstaja kot melodija in lahko bi jo peli kot dodatek napotkom o uporabi njegove obredne zgodbe. Česa takega ni možno prenesti skozi knjigo, a se bom potrudil, brž ko mi čas dopusti, da posnamem, kako zveni. Poiščite informacije o tem na spletu, ki ga, čeprav ga imenujejo mrežo vseh mrež, ne moremo primerjati z veličino Budhovega spominjanja in njegove informacijske mreže zavesti. Pa vendar bomo za to priložnost in naše okoliščine izkoristili, kar imamo. Upam, da boste našli način, da pridete do *Budhove pesmi!*

nanašala na psihološke značilnosti, ki jih lahko ugotovite sami, brez kakršnegakoli znanja o simboliki arhetipov ali astrologije. Tretja vrsta napotkov pa se nanaša na čas, torej na ritme, v katerih je najbolj ugodno brati Merkurijano, da bi zadostila nalogi obredne zgodbe.²

Značilnosti iz džjotiša

Če ste rojeni v času, ko je bil vzhajajoči znak Mithun ali Kanja (Dvojčki ali Devica), je Merkurijana vaša obvezna literatura. Enako velja, če imate Sonce v teh znakih, in prav tako, če je Budh povezan z ascendentom, vladarjem ascendentata, s Soncem ali Mesecem, to je, če močno deluje nanj.

V vseh teh primerih se imate lahko za 'Budhovega otroka', tako da je njegova zgodba nekaj, s čimer se morate spoznati, saj se tako spoznavate sami s sabo.

Psihološke značilnosti

Arhetip Budha ali Merkurja upravlja z naslednjimi deli našega življenja in osebnosti: intelekt (sposobnost analize, načrtovanja, organizacije in reševanja težav), komunikacije (verbalne in neverbalne), mentalne aktivnosti (način, na katerega procesiramo informacije), sposobnost

2 V nekem trenutku boste v zgodbi naleteli na *Budhovo pesem*, in če ste pozorna bralka ali bralec, boste pomislili, kako dobro bi jo bilo slišati v ušesih, ne pa samo brati o njej v knjigi. Če je tako, imam za vas dobro novico! *Budhova pesem* dejansko obstaja kot melodija in lahko bi jo peli kot dodatek napotkom o uporabi njegove obredne zgodbe. Česa takega ni možno prenesti skozi knjigo, a se bom potrudil, brž ko mi čas dopusti, da posnamem, kako zveni. Poiščite informacije o tem na spletu, ki ga, čeprav ga imenujejo mrežo vseh mrež, ne moremo primerjati z veličino Budhovega spominjanja in njegove informacijske mreže zavesti. Pa vendar bomo za to priložnost in naše okoliščine izkoristili, kar imamo. Upam, da boste našli način, da pridete do *Budhove pesmi!*

učenja (formalno in samostojno izobraževanje), shranjevanje informacij (spominjanje, kratkotrajno in dolgotrajno), diplomacija in igra (empatija, razumevanje drugih in možnost poistovetenja z njimi), jezik in pisanje (učenje in razumevanje jezika, informativno in kreativno izražanje s pisanjem), prijateljstvo (odnosi s prijatelji), potovanja (želja po gibanju, želja po spremembah), trgovina (pogajanje, finančne transakcije), tehnologija (elektronika, komunikacijske naprave, družbene mreže) in naposled sama astrologija in sposobnost analize in sinteze simbolov ter njihovih pomenov pod vladavino Merkurja.

Merilo je enostavno: če imate težavo na kateremkoli od navedenih področij, ali če želite napredovati v kateremkoli od navedenih področij, ker ste samo 'povprečno' nadarjeni zanj, bo obredna zgodba Merkurijana pospešila rešitev vaših težav in izboljšala sposobnosti, ki jih želite izboljšati.

Čas za branje

Če želite biti v največji meri usklajeni z naravnim ritmom Merkurja ali Budha, berite Merkurijano ob sredah (sreda je Merkurjev dan). Če poznate džjotiš ali imate priložnost izvedeti kaj o svojih ritmih (*dašah*), berite Merkurijano v času začetka ali konca teh obdobij.

Obstajajo pa vsako leto tudi zelo posebna obdobja, za katera lahko rečemo, da so najboljša za branje te obredne zgodbe. Gre za obdobja retrogradnega Merkurja, ki se zvrstijo tri- do štirikrat na leto. Retrogradnost je navidezno gibanje določenega planeta 'nazaj', do te navideznosti pa pride, ker ga Zemlja pri svojem gibanju okoli Sonca 'prehiti'. Astrološko gledano je retrogradnost Merkurja čas, ko se komunikacija zatika, prav tako tudi druge značilnosti Merkurja in njegove sposobnosti takrat pešajo. Da se boste lažje

znašli, razpredelnica, ki sledi, navaja vsa takšna obdobja do leta 2035 (predvidevam, da bodo do takrat že ponatisi te knjige, tako da bomo osvežili te podatke).

2. 4. – 26. 4. 2024	13. 4. – 7. 5. 2030
5. 8. – 29. 8. 2024	16. 8. – 8. 9. 2030
26. 11. – 15. 12. 2024	6. 12. – 26. 12. 2030
15. 3. – 7. 4. 2025	26. 3. – 18. 4. 2031
18. 7. – 11. 8. 2025	29. 7. – 22. 8. 2031
10. 11.–30. 11. 2025	20. 11. – 10. 12. 2031
26. 2. – 21. 3. 2026	8. 3. – 31. 3. 2032
30. 6. – 24. 7. 2026	10. 7. – 3. 8. 2032
24. 10. – 14. 11. 2026	2. 11. – 23. 11. 2032
10. 2. – 4. 3. 2027	19. 2. – 13. 3. 2033
11. 6. – 5. 7. 2027	21. 6. – 16. 7. 2033
8. 10. – 29. 10. 2027	17. 10. – 7. 11. 2033
24. 1. – 15. 2. 2028	2. 2.–24. 2. 2034
21. 5. – 14. 6. 2028	2. 6. – 26. 6. 2034
20. 9. – 11. 10. 2028	30. 9. – 21. 10. 2034
7. 1. – 28. 1. 2029	17. 1. – 7. 2. 2035
2. 5. – 26. 5. 2029	14. 5. – 7. 6. 2035
2. 9. – 25. 9. 2029	13. 9. – 5. 10. 2035
22. 10. 2029 – 11. 1. 2030	

Naj bodo z vami vedno pronicljivost, inteligenca, iznajdljivost in predanost mladostnega Merkurja; naj vas njegova živost vedno vodi po zanimivih poteh; naj bo vaš um svež in vedno pripravljen na nova spoznanja, telo okretno in pripravljeno odkrivati nove svetove, srce pa izpolnjeno z radostjo in svetlobo sprejemanja in razumevanja.

Prolog

Skoraj mesec dni sem preživel z njim, vsak večer sem poslušal njegove zgodbe, a vse do konca sploh nisem dojel, kdo je. Njegovo razpoloženje se je spreminjalo, a glede na razmere, v katerih smo se nahajali, je bilo to razumljivo. Negotovost je bila del našega vsakdanjika. A v primerjavi z drugimi ljudmi je bilo v njegovih vzponih in padcih nekaj drastičnega: tako izraziti so bili, da se mi je včasih zdelo, da se pogovarjam z neko drugo osebo, kot da je tista od včeraj izginila brez sledi.

V zaklonišču, narejenem iz trstja, pod skalo na hribu, obdanem z gozdom, nas je dvajsetero mladih čakalo, da mine vojna vihra, ki je besnela med dvema sprtima kraljestvoma. Osemnajsto stoletje *pred* našim štetjem. Svet je poln nemirov (hm, kdaj pa ni?), naša skupina pa je sestavljena iz umetnikov, zabavljачev, učenjakov ter učenjaških vajencev, kot sem sam. Po večini moški, čeprav vsi po vrsti protibojevniki, nesposobni za sodelovanje v klanju, ki traja že tedne. In vsi po vrsti nenavadni, vsak po svoje 'ubrisani', čudni, da bolj čudni ne bi mogli biti. In najbolj čuden med nami je bil ravno on. Ne zato, ker nam je vsak dan kazal drug obraz, pač pa zato, ker je trdil, da ima v sebi »ujeto božansko dušo«. Trdil je, da se nahaja v velikem smaragdu, ki ga je nosil okoli vratu in ga ljubosumno pazil. Samo enkrat nam je pokazal ta dragi kamen: in res, čeprav je bil videti ubožno kot vsi med

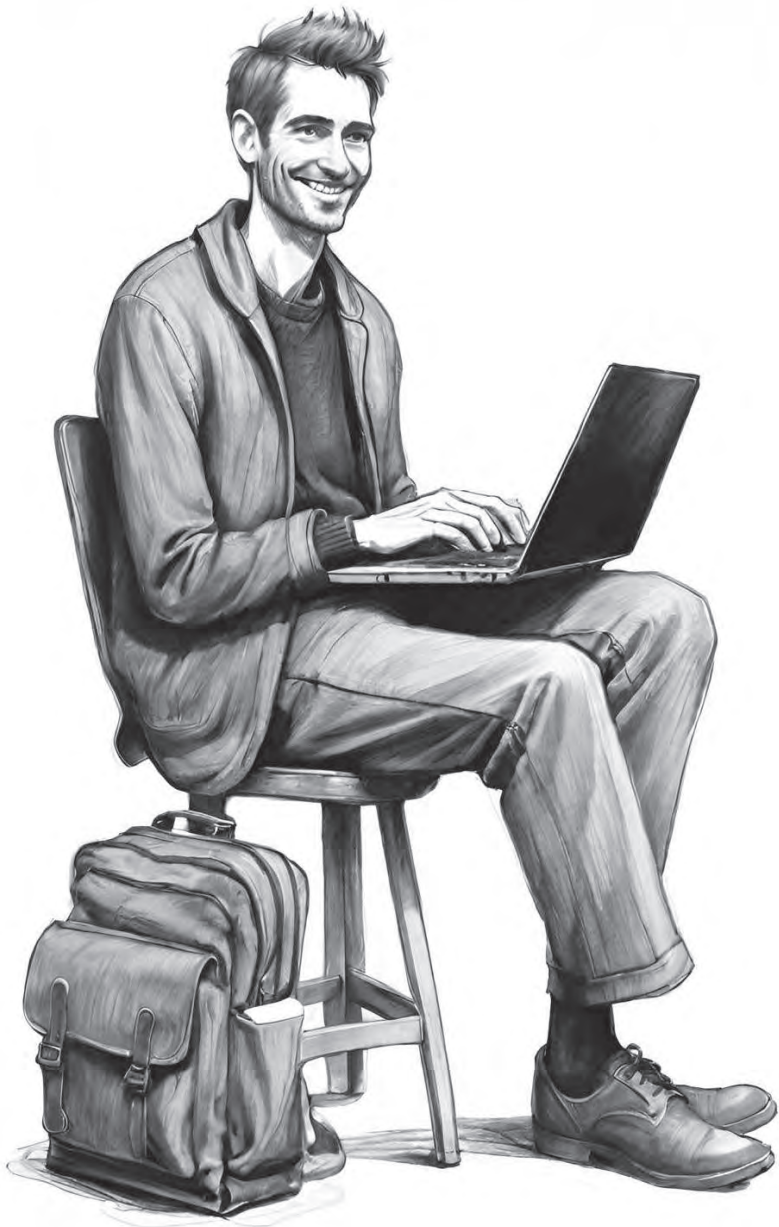
nami, je posedoval veliko vrednost, ki bi mu lahko zagotovila znatno bolj ugoden položaj za čakanje na konec vojne. In samo enkrat ga je dal enemu od nas – meni –, da se ga dotaknem. Če se ta dotik ne bi zgodil in če me ta dotik ne bi popolnoma obnorel, ne bi nikoli verjel njegovi zgodbi o »duši v dragem kamnu«. A to se je zgodilo, čisto sem bil ob pamet, in zdaj čisto točno vem, s kom sem imel opravka.

A da bi razumeli celo zgodbo, bo morda bolje, da vendarle začnem na začetku. Začetek pa je – kot začetek vsake obredne zgodbe – zavit v rilec nenavadnega prijatelja po imenu Ganeš.

* * *

Za trenutek – a samo za trenutek – se bom vrnil v enaindvajseto stoletje; v čas, v katerem je pomnjenje preneseno v elektronske oblake, internet pa je postal prostor, v katerem se boste prej izgubili, kot da bi v njem kaj našli. V tem času boste vi brali Merkurijano, knjigo, katere naslov vam bo skoraj takoj povedal, za kaj gre. »Skoraj takoj« pravim zato, ker v našem času – očitno sem tudi jaz sem del njega, čeprav o tem včasih iskreno dvomim – ni ne duha ne posluha za detajle resničnosti, ki sploh niso tako neslišni, nasprotno, prav oglušujoči so; in nikakor ne uzremo niti pikice dejstva, da čas včasih teče v obe smeri, prostor pa je samo konstrukt našega uma, vmesnik, v katerem se znajdemo bolje kot soočeni z resničnostjo, v kateri se stvari nahajajo na istem mestu. Ker tako to v resnici je: vse stvari in pojavi, prav tako pa tudi bitja, so vedno na istem mestu v istem trenutku.

Oziroma, da ne bo zadreg, tako je to v Ganeševem vesolju, v katerega sem zakorakal pred tridesetimi leti; najprej plaho, nato pa vedno bolj smelo, vse dokler se nisem začel v njem počutiti prijetno, kot doma, kot da nikoli nisem iz njega sploh odšel. Navsezadnje – kam pa bi lahko sploh odšel z edinega mesta, ki obstaja, in na katerem

Saj sem že pisal o svojih srečanjih z njim,
verjamem, da ne boste imeli težav najti teh knjig.

se istočasno nahajajo vse stvari, pojavi in bitja? Edina možnost je – zaspati in sanjati nekaj drugega; sanjati vsemirje, v katerem teče čas od preteklosti k prihodnosti, stvari pa se, ravno tako kot tudi pojavi in bitja, lahko oddaljijo ena od druge. Kot kaže, se je točno to tudi zgodilo: preden sem se spomnil teh zgodb in preden sem srečal nenavadna bitja, ki živijo v njem, sem sanjal takšne sanje, nenavadne, a zelo resnične, močne in prepričljive. Še vedno jih včasih sanjam – sanje, v katerih sem *en* človek, z *eno* zgodbo in z življenjem z omejenim rokom trajanja – a zdaj imam Ganeša, da me potegne iz sanjarjenja in me vrne nazaj v resničnost.

Vem, večini ljudi se zdijo moje zgodbe ravno obrnjene, kot da so del sanj, resničnost, v katero pa tako trdno verjamejo – ker jo živijo, vohajo, okušajo in se je dotikajo – pa res obstaja, neodvisna od spalca, ki jo sanja. Oh, ja. Tako je to videti. Takšne so sanje: prepričljive ... dokler trajajo. In dokler sanjate, po večini niti ne veste, da sanjate, dokler se ne zbudite, pogledate nazaj, se megleno spomnite vsega, kar vas je veselilo in strašilo, vsega, zaradi česar ste bili zaskrbljeni ali ponosni, kar ste upali in zaradi česar ste trepetali. Spomnite se, pomanete si oči in zamahnete z roko, ker ... to so bile samo sanje.

Tako približno je to videti. Takšno je približno prebujenje v resnični resničnosti, v kateri ne le da so vse stvari na istem mestu in se vsi dogodki odvijajo istočasno, pač pa je v njej veliko več stvari, pojavov in bitij, kot ste si prej, dokler ste spali, sploh lahko predstavljali. In vse to, nešteto jih je v neštetih oblikah in še več v medsebojnih odnosih, je še naprej na istem mestu v istem času. Če tega ne vidite in ne živite tako, vem, da si je zelo težko predstavljati nekaj takega, ker je meni prav tako težko, ko poskušam opisati nekaj, česar se ne more opisati, dokler tega ne vidite in ne živite.

Čeprav vem, da bo vsak poskus opisovanja zvenel mistično, neverjetno in kompleksno, bom poskušal preskočiti vse podrobnosti in

preprosto reči, da obstajajo posebna bitja, zavestna – utelešena, seveda –, katerih naloga je držati niti resničnosti na kupu. Eden od njih je tudi Ganeš, varuh paradoksov, gospodar anomalij, mojster zagonetk in ugank ter nepopravljivi šaljivec. Ko ga srečate, boste neizbežno okusili koktejl emocij, ki je redko, če pa že, samo v njegovi navzočnosti, premešan (ali pretresen, odvisno, kako imate raje). Pa vendar ga boste morali spiti na dušek, hitro, brez omahovanja. Ker če ne storite točno tako, bo to znak, da niste pripravljeni, da potrebujete še čas, v katerem boste navadili svoj um, svoje telo in predvsem svoja čutila, da delujejo znotraj drugačnega okvirja resničnosti.

Videti Ganeša, to pa je posebna poslastica z okusom po strahospoštovanju ter s primesjo občutka triumfa; je pa povrhu tudi polna čudnih dodatkov, kot je nezaustavljiva želja, da istočasno prasnete v smeh, medtem ko debelo požirate zaradi neizrekljive žalosti, ki pritiska na vaše prsi (do slednjega pride zaradi hrepenenja, ki ga nenadoma ozavestite: hrepenenja po resničnem domu, ki mu pripadate, in iz katerega ste bili predolgo odsotni).

Saj sem že pisal o svojih srečanjih z njim, verjamem, da ne boste imeli težav najti teh knjig.³ Še več, morda ste se že srečali z njimi; morda so vas prav one pripeljale na prag Merkurijane.

Kakorkoli že, v tem trenutku boste morali 'prebaviti' paradoks zgodbe, ki ima okus resničnosti; zgodbe, ki se je zgodila, pa vendar tudi ne, vsaj ne tako, kot se dogajajo stvari vam med običajnim vsakdanjikom. V tem smislu je ta knjiga čisto *merkurijanska*, kar ustreza ne samo njenemu naslovu, pač pa tudi njeni nameri in namenu.

Samo za primer si zamislite vprašanje, *kdaj* so se zgodili dogodki, opisani v tej knjigi. V začetnih stavkih tega prologa sem omenil

3 Gre za knjige *Maitreya – duhovna pustolovščina*; *Veličastni Saturn*; *Čarobnica*; *Sončni labirint*; *Rahubreztelesni demon*; *Šitala Devi* ter še posebno dve knjigi Ganeševih zgodb: *Zlomljeni okel ter Ganeš od glave do rilca*. Za bolj umno, bolj akademsko, to je 'tehnično' pojasnilo srečanj z Ganešem pa vsekakor priporočam knjigo *Šesto stanje zavesti (vse tudi v slovenskem prevodu, Založba Chiara)*.

osemnajsto stoletje *pred* našim štetjem. To vam lahko da neko usmeritev v času, čeprav je velika verjetnost, da o tem obdobju ne veste ravno veliko. Mesto dogajanja je današnja Indija, kar še zmanjšuje verjetnost kakršnihkoli takratnih družbenih dogajanj in okoliščin. Na srečo to niti ni važno, ker so obredne zgodbe, kot je Merkurijana, povsem in popolnoma brezčasne. Prihajajo s tistega *enega* (in edinega) prostora in časa, o katerem sem vam skušal nekaj reči pred nekaj odstavki. Na kratko – prihajajo iz večnosti, tako da okoliščine niti niso tako pomembne. Pomembno je njihovo sporočilo; pomembni so arhetipi in simboli. Ti pa so vsekakor brez prostora in časa.

Pa vendar – samo toliko, da dobite vsaj malo občutka za čas in prostor, se dogodki iz te knjige odvijajo na koncu nekega dolgega in plodnega obdobja predvedske kulture. Civilizacija, ki je sijala na obalah ene od največjih rek, ki so kadarkoli tekle po tem planetu, in to je bila reka, katere ime je bilo Sarasvati, počasi ugaša. Ugaša pa zato, ker se Mama reka suši. Niz tektonskih premikov severno od kraja dogodka, bliže takrat veliko bolj aktivni Himalaji, je spodnesel strukturo krajine in Sarasvati je ostala brez številnih pritokov. Med samo eno generacijo se je zmanjšala z nekaj kilometrov širine na manj kot kilometer. Mesta, ki so bila na njenih bregovih, so zdaj ostala 'na suhem'. Polja za njimi, nekoč napojena in plodna, pa so opustela. Sarasvati je umirala in z njo cela kultura ter še posebej njene vrednote. Ena od teh vrednot je bilo tudi miroljubno sožitje raznih 'radžastanov' ali kraljestev. Kultura Sarasvati ni nikoli poznala velike države ali cesarstva poznejšega, 'zahodnega' tipa. Prej je šlo za decentralizirano kulturno tvorbo, katere skupne teme so bile jezik, akademija, znanje in umetnost. A soočeni z vseobsegajočo lakoto so se ljudje spremenili. Radže so se spremenili. Njihova dharma (življenjska naloga) je bila ohraniti obstoj svojih podanikov. A prva naloga na tem seznamu je bila hrana. V trenutku, ko je izginjala s presušenih polj, so postala

edini kolikor toliko dostopen izvor – sosednja kraljestva. Časi so se spreminjali, in to ne na bolje. Zato tudi vojna, ki sem jo prav tako omenil v začetnih stavkih prologa.

Moje ime v tem času je Maitreya. Sem učenec znanega in cenjenega učitelja z imenom Parashara. Parashara je džjotiš⁴, eden od najboljših vseh časov; oče džjotiša, kot ga upravičeno imenujejo. Njegova knjiga, katere prepise je moč najti tudi dandanes, z naslovom *Brihad Parashara Hora Shastra* ali *BPHS (Parasharovo veličastno učenje o času)*, je nastala v razgovorih z njegovimi učenci, in jaz sem eden med njimi. No, razen dobrih vprašanj, ki so Parasharo navdahnili za še boljše odgovore, zapisane v BPHS, nimam preveč zaslug. Navsezadnje nimam v tem obdobju niti preveč časa za življenje. Končalo se bo nekje okoli mojega 30. leta, na bregu umirajoče reke Sarasvati, kjer bom podlegel kobrinemu ugrizu.

V bistvu, če razširim pogled in se ozrem na stvari z drugačne perspektive, je Maitreyev največji pomen, da je prišel v osebni stik z utelešenji naravnih načel, o katerih govori džjotiš. Ni pripomogel k znanju o džjotišu (to je ostalo na plečih njegovega učitelja), je pa v toku svojega kratkega življenja osebno spoznal *grahe* – elemente, zakone, pa tudi *bitja*, ki oblikujejo našo resničnost na notranji ravni, na isti, na kateri prebiva tudi Ganeš. A teh doživetij ni niti zapisal, niti jih nikomur povedal, pač pa jih je samo preživel. Skoraj štiri tisoč let so ostala samo v njegovem spominu.

Vendar je umrl, kot boste lahko opazili. O čigavem spominjanju torej govorimo?

O Maitreyevem, seveda. A zdaj vas moram spomniti, da resničnost ni takšna, kot se vam zdi, da je. Saj že veste, čas, za katerega se nam

4 'Džjotiš' je naziv za spretnost povezovanja astronomskega znanja in dogajanja na našem planetu, občutkov in misli ljudi, kot tudi njihovih postopkov. 'Astrologija' je samo približen prevod te besede, ki pravzaprav pomeni 'stvaritelj sveta'.

zdi, da teče, pravzaprav pa je vedno in samo *zdaj* ... No, v praksi to pomeni, da se ni nič, kar se je zgodilo, kar se dogaja in kar se bo zgodilo, izgubljeno, niti zunaj dosega kogarkoli, ki je živel, živi ali bo živel. Razumete?

Upam. Ker je to edino razumno pojasnilo izjave o *spominjanju* na čas, ki ga na videz več ni, Adrian iz tega tisočletja pa piše o Maitreyi iz tistega, na videz davno minulega. Še več – o *sebi* piše kot o Maitreyi, to pa je možno samo v resničnosti, v kateri ni meja ne znotraj časa ne znotraj osebnosti.⁵

Pa vzemimo, da je tako v teoriji. Vzemimo, da v teoriji razumemo, za kakšno 'spominjanje' gre. V praksi bi to pomenilo, da Maitreyeva srečanja z *grahami* niso izgubljena ter da dejstvo, da jih on ni zapisoval, niti nikomur predal, ne pomeni prav nič v širši ureditvi. Spominjanje se lahko zgodi kadarkoli, ker je vedno *zdaj*, in vedno se najde nekdo, ki bo zabeležil, kar prej ni bilo zabeleženo.

In tako, zaradi vsega tega, lahko *zdaj* vi v 21. stoletju v rokah držite Merkurijano in berete še eno obredno zgodbo, ki vam bo odprla vrata do novih spoznanj in novih doživetij simbolov in načel, ki upravljajo z vašim življenjem.

Preden se prepustimo rezultatom spominjanja in se skozi zgodbe vrnemo v obdobje Maitreye in Parshare, pa še en poskus odgovora na vprašanje, *kdaj* se je vse to zgodilo. Pojasnil sem, *kdaj* se dogajajo zgodbe; a *kdaj* se je zgodilo spominjanje?

Na vašo žalost vas moram ponovno zaplesti v merkurijansko nedoločenost. Poskušal vas bom nežno obvestiti, da sem tam neke po dopolnjenem šestdesetem letu življenja vstopil v veliko obdobje planeta Merkurja oziroma Budha, kot se glasi njegovo ime v starodavnem Parasharovem jeziku. Videti je, da so moji notranji ritmi usklajeni

5 Poiščite opise in pojasnila tako imenovanega 'prenosa življenja' v knjigi *Šesto stanje zavesti*, ter procesa, ki se imenuje *smriti*.

s spominjanjem, tako da on prihaja z aktiviranjem grah v meni, kar je pričakovano in razumljivo. A ne bi bil popolnoma zvest resničnosti, če bi trdil, da se je ta proces zgodil *zdaj*, na začetku obdobja Budha. V mojem vesolju ta obdobja niso več tako pomembna, ker se odvijajo znotraj tistega drugega, iluzornega vesolja iz sanj, v katerem čas igra odločilno vlogo, medtem ko v resničnosti ni tako. V praksi to pomeni, da me je Ganeš že nekaj časa, v trenutkih, ki jih ne morem jasno umestiti v naš koledar, pripravljaj na to. Prav tako bi to v praksi lahko pomenilo, da se ves dogodek spominjanja še ni odigral znotraj našega koledarja, pač pa se bo odigral v prihodnosti.

Lušno, kajne? Berete zgodbe, ki se jih še nisem spomnil, pa vendar so spisane v knjigi, ki jo držite v roki. Nedvomno, to je merkurijanska situacija par excellence!

Čas je, da končam prolog in vas prepustim obredni zgodbi. A pred tem mi dopustite še en vmesni korak, v katerem bom opisal, kako me je Ganeš odposlal na to pustolovščino. Seveda se to še ni popolnoma zgodilo, pa vendar se jasno spominjam trenutka, ko je ...

No, dobro, uživajte v Merkurijani.

Ganeševa medigra

Sedel je ob meni na klopi in skupaj z mano gledal v daljavo, preko živopisnih streh starega dela mesta. Tam v daljavi, kjer so gorski vrhovi prebadali rdeče nebo predvečerja, je bilo nekaj nedoločno zanimivega; nekaj, kar je pritegnilo pozornost naju obeh. Slutnja slovesa, morda. Ali slutnja zaključka nekega ciklusa. Zdelo se mi je, kot da sem že tam, na drugi strani, preko vrhov, prekritih z belino, v nepoznanem in neodkritem svetu prihodnosti. Pa vendar – moje življenje je že davno izgubilo začetek in konec, vse, kar pa leži med tema dvema točkama, se je pretvorilo v nepretrgano sedanjost.

Moram popraviti prvi stavek in ga ponovno napisati: »Sedi ob meni na klopi in skupaj z mano gleda v daljavo.« To se nepretrgano dogaja, v nori superpoziciji z mojimi prsti, ki letijo preko tipkovnice, opisujejo situacijo, kot da se je že zgodila, kot da se nahaja v preteklosti, čeprav je tistemu budnemu delu mene povsem jasno, da ni tako, da se najino srečanja dogaja prav zdaj, v trenutku, ko ga opisujem, čisto tako, kot se vse stvari dogajajo hkrati.

Niti vi niste izjema. Ne pojavite se iz kaše povezanih trenutkov, čeprav se vam čisto gotovo zdi, da ste nekaj posebnega, da ste se *nekoč* zgodili, da se dogajate zdaj in da se boste enkrat – čim pozneje, upate – nehali dogajati. Nihče vam ne more zameriti te napake. On vam je gotovo ne zameri, čeprav verjetno ni nikoli sodeloval v njej, razen

namerno, ko je igral, da sodeluje. Jaz pa ... saj jaz sem isti kot vi, del iste skupine zavestnih bitij, ki gredo skozi čas, se začno in končajo, spijo in se budijo.

Ni konca zmede uspavanega bitja v trenutku, ko se sooči z resnico neobstoja časa. In spet popravek, *neobstoj* je napačen izraz. Čas *obstaja*, a samo v vašem opazovanju; temu nihče ne oporeka. A obstaja samo kot sen včerajšnje noči, kot vtis, ki se ga spominjate in na katerega se zanašate, da bi upravičili druge vtise, ki so del vašega življenja. Čas, torej, obstaja v vaši resničnosti, čeprav pravzaprav ne obstaja v resničnosti, kakršna je. V vaši resničnosti se je to srečanje na klopi odigralo prej, preden sem ga opisal, vsekakor pa prej, preden ste vzeli to knjigo v roke. Tako imajo stvari smisel in so razumljive. Na kakršenkoli drug način se smisel izgublja, z njim pa tudi vaš občutek za čvrsto, zanesljivo resničnost.

Ob vsaki drugi priložnosti bi se vam pridružil v krčevitem, paničnem, prepričanem in neomahljivem zanašanju na pretok časa kot mere *resničnosti*. V teh okoliščinah pa sem skorajda dolžan vznemiriti ta pretok, postaviti stvari na svoje mesto v večnost istočasnosti, ker če tega ne storim, ne boste dojeli marsikaj tistega, kar sledi. Pomik pozornosti od vsakodnevnega do čudežnega je neizbežen za razumevanje tega čudežnega. Ker, enostavno, to vsakodnevno se lahko dovolj raztegne, se dovolj prilagodi, da vključi vase tudi čudežno.

Moj sodrug v opazovanju sončnega zahoda, ta, ki sedi ob meni na klopi v parku na obronku nad mirnim srednjeevropskim mestecem, in ki ga ne vidi nihče poleg mene, ali vsaj ne kaže, da ga vidi, se imenuje Ganeš. Če niste slišali zanj ... ha, kaj naj rečem? Bitje iz mitov in legend; človeško telo, slonovska glava, več parov rok (ne uporablja vedno vseh) in zlomljen okel, kobra okoli pasu, nenavaden glodalec po imenu Mušika, ki ga samo nevednež zameša z mišjo ali s podgano. Da, vse to je Ganeš s slik in s kipov, a Ganeš, ki sedi ob meni, tokrat v primerni

Moj sodrug v opazovanju sončnega zahoda, ta, ki sedi ob meni na klopi v parku na obronku nad mirnim srednjeevropskim mestecem, in ki ga ne vidi nihče razen mene, ali vsaj ne kaže, da ga vidi, se imenuje Ganeš.

človeški velikosti (verjetno prevzeti s poštenimi nameni, da sedež pod nama ostane cel), ni ne slika ne kip. Ni plod moje domišljije, čeprav bi se o tem lahko razpravljalo. Domišljija je namreč proizvod uma, ki je orodje v rokah zavesti, ki preko tega orodja ustvarja izkušnje, ki jih mi doživljamo kot – *svet tam zunaj*. Razlika med tem, kar vidimo z očmi, in kar vidimo z umom, je samo konceptualna, ne pa resnična. Gre za isti proces, le da je v človekovem vsakdanu eden od njih šibkejši (domišljija), drugi pa čvrsto uokvirjen z navadami in verovanji (percepcija).

Vsako srečanje z njim je bilo, je in bo začetek nove pustolovščine, a tudi izvor znanja, ki mu ni mar za omejitve časa in prostora. Tega sem se že navadil. Zgodilo se je, dogaja se in se bo zgodilo velikokrat. Kot vedno ga nisem klical niti pričakoval. V nekem trenutku sem sedel na tej klopi in užival v mirnem prihodu večera, v drugem pa se je lesena klop malo upognila pod dodatno težo (videti je, da ob tej priložnosti materializacije svojega telesa ni čisto točno precenil količine zmanjševanja). Vedel sem, da je on, še preden sem se nagnil nazaj in obrnil glavo k nasmejanemu sivemu obrazu.

Vedno se dogaja isto. Vznemirjenje, čudenje, občudovanje, strahospoštovanje, igrivost, želja po plesu, solze v očeh, ekstaza, globok mir ... vse istočasno, neločljivo pomešano in izraženo z vzdihom in komaj slišnim izgovarjanjem njegovega imena. *Ganeš*.

Nič ni rekel, čeprav so se mu oči malo razširile, obrvi dvignile, glava pa počasi nakazala pritrdilni odgovor. Vedno se mi zdi, da je trenutek, ko izgovorim njegovo starodavno ime, trenutek, ki bolj iznenadi njega od tistega, ki to ime izgovori. Kot da se v tem trenutku nečesa spominja; kot da malo postane in reče samemu sebi »ah, ja, *Ganeš* – to sem jaz«.

Ste imeli kdaj občutek praznine v spominjanju na samega sebe? Le redkokdo doživi pravo pravcato amnezijo, veliko ljudi, če ne vsi, pa ima izkušnjo 'jutranje praznine'. Prebudite se in za trenutek ne

veste, ne kdo ste, niti kje ste, zatem pa se spomini postopno vrnejo. No, vidite, tako je meni vsakokrat, ko se Ganeš pojavi pred mano. Kot da spominjanje na 'Ganeša' vstopi v telo in prebujena osebnost potrjuje, da je res tako; da, to sem *jaz*. Ko se nekje pojavi, se Ganeš spomni samega sebe in prevzema vlogo, ki jo ima. Kaj je in kje je, kadar se tega ne spominja ... ne sprašujte. Če ne veste, ni odgovora. Če izveste, ne boste vprašali.

Kar se mene tiče, so praznine v spominjanju nase vse bolj pogoste, tako da ga lahko razumem. Še več, počutim se vedno bližje temu *nečemu*, kar ne pripada meni in je zunaj mojega dosega, kar pa temu navkljub predstavlja najbolj resnično stvar v zvezi z mojim obstojem.

Skratka, nekaj časa sediva drug ob drugem in gledava v daljavo. Nič ne sprašujem, samo čakam, ker vem, da se bo nekaj zgodilo. Nikoli ne prihaja zaman, kar tako, da bi samo pozdravil in zaželel prijeten večer. Čeprav bi včasih želel, da to stori, ga čisto razumem. Časa ni, tako da niti ni časa, da bi ga tratil.

Ni me pustil dolgo, da bi se mučil z vprašanji »kaj pa zdaj«, ali »zakaj pa je tu«. Še naprej je gledal v vedno bolj rdeče in vedno temnejše nebo na obzorju in rekel: »Kaj pa ti pravzaprav veš o Budhu? Kaj ti pomeni, kdo je on zate? Misliš, da je dober ali slab ... fant?«

Moram priznati, da je bilo to bolj neposredno kot sicer. Videti je, da bo sledil poduk o *grahi*, enem od devetih temeljnih načel, iz katerih je ustvarjena resničnost. A kot običajno, vprašanje ni bilo nedolžno, pač pa je vsebovalo neko vrsto preizkušnje. Nič nenavadnega, pač pa čisto *ganeševsko* – na videz sprašuješ, v resnici pa preverjaš.

Stvar je v tem, da morate uzreti, za kaj gre; kje je zanka ali mreža, v katero se lahko zapletete. Na mojo srečo sem tokrat prestal preizkus in takoj dojel, na katerem mestu bi lahko 'padel'.

Najbolj površen bralec pravzaprav ne bi videl zanke, pač, pogovor kot pogovor, vprašanje kot vprašanje, nič nenavadnega v njem. Bralec

z malo znanja bi morda opazil, da zahteva po *presojanju* glede dobrega in zla sploh ni v skladu z znanjem o džjotišu, in ko smo že pri tem, niti z znanjem o življenju. Če še vedno delite ljudi in svet na dobre in slabe, ste se zatakneli v čustvenem in intelektualnem otroštvu, in vam manjka modrosti in zrelosti. Svet na srečo ni črno-bel; tisto, kar je v nekem trenutku videti dobro, se lahko v nekaj letih izkaže kot katastrofalno, tisto, kar pa je zdaj videti tragično, se lahko pretvori v blagoslov. Ena od zgodb, ki zelo slikovito govori o tem, je *Veličastni Saturn*. Šani (ali Saturn) je prav tako ena od *grah*, čisto tako kot tudi Budh (ali Merkur). Kralj Vikrama iz zgodbe o *Veličastnem Saturnu* je naredil napako in poskušal odgovoriti na vprašanje, ali je Šani dober ali slab, in se s tem priklonil splošnemu mišljenju, da mora biti to drugo. Svojo presojo je drago plačal, kako pa je končal, lahko preberete v tisti zgodbi.

Tu pa se začinja neka druga zgodba, tista o Budhu. Nisem imel nobenega namena, da jo začnem s presojanjem, podobnim tistemu kralja Vikarame. Kot tudi vsaka druga *graha* je Budh takšen in drugačen. Tako ali drugače, kot tudi vse grahe, Budh samo – poučuje. Vendar kaže, da je prišel čas za odgovor na vprašanje, *kaj* on pravzaprav dela in *kako* opravlja svoje poučevanje.

Očitni pasti presojanja sem se uspešno izognil, prav tako uspešen pa sem bil tudi pri tisti subtilni, mnogim nevidni. Zazdelo se mi je, da je bil Ganeš malce razočaran zaradi tega (gotovo je pripravil raznorazne miselne zanke in zagonetke, s katerimi bi me vrnil na pravo pot, samo če bi klonil, a nisem), obenem pa je deloval zelo zadovoljen zaradi tega. No, pa saj – nič čudnega: dvojni občutki so povsem v skladu z začetkom Budhove pustolovščine.

Morda ste tudi sami to videli, če niste, izvolite pojasnilo. Past je bila v postanku, praznini, oklevanju pred zadnjo besedo v postavljenem vprašanju – »fant«. Namreč – Budh je samo pogojno »fant«. Lahko bi

bil, in včasih tudi je, ženskega spola. Gledano z današnje perspektive je Budh prva nebinarna oseba na svetu, popoln predstavnik LGBT skupnosti, dvignjen na raven 'božanskega'!

In tako ste prišli do prvega poduka o Budhu, ki ga ne želite zanemariti, če raziskujete *njun* blagoslov (v redu, imeli bomo težave s spoli, to ste že dojali). Blagoslov vsake *grahe* je pomemben, in Budh bo od vas zahteval prilagodljivost, povezanost in izstop iz okvirjev, v katerih ste zdaj. V zameno vam bo dal razumevanje, toplino povezanosti, ostrino uma ter sposobnost, da se znajdete v svetu denarja, ki bo rezultiral v obilju iz vaše domišljije in sanj (torej omejenim samo s tem, s čimer je omejena ta ista domišljija). Nič več nerazumevanja, komurkoli boste sposobni prenesti kakršnokoli sporočilo, v ljudeh boste videli točno to, kar so, in nihče vas ne bo mogel vleči za nos. Po drugi strani boste lahko vsakomur v pravem trenutku rekli, pa tudi dali, točno tisto, kar potrebuje, za kar boste prejeli obilno karmično nagrado. Z drugimi besedami – na kratko – želite si Budha na svoji strani. Zelo si to želite.

Da pa bi to dosegli, morate biti najprej vi na njegovi strani; kar pomeni, da morate razumeti, kaj je in kdo je, prav tako pa tudi, zakaj je. Na primer, če je v vas ostal kanček nazadnjaškega, neznanstvenega in nenaravnega odnosa glede tega, da se ljudje rojevajo samo v dveh spolih, ženskem in moškem, vam bo Budh obrnil hrbet. On ni rojen znotraj teh dveh spolov. Je zunaj njih. Glede na to, da je eden od devetih (in vsak od preostalih osem ima bolj ali manj določen spol), to pomeni, da se po naravi stvari zavestna bitja, torej ljudje, v razmerju eden proti devetim (ena devetina, 11,11 %) rojevajo zunaj teh okvirjev. Ne samo, da je to naravno, pač pa je tudi potrebno za ravnovesje v vesolju. Niti ena graha ne dela ničesar, kar bi porušilo ravnovesje. Samo ljudje to zmorejo, in to tudi pogosto počno, kar jih pripelje do nemilosti pri grahah, kar neposredno povzroča trpljenje zanje in za njihove bližnje.

Če verjamete ali ne, vse to mi je nekako uspelo zblebetati Ganešu, ko sem skušal odstraniti vsako možnost napake. Vljudno me je poslušal s samo blago zvito desno stranjo ustnic. Saj to ni bil nek posmehljiv nasmeh, pač pa opisana kombinacija razočaranja, da se malo poigra z mano, ter odobravanja, ker ... no, očitno je name vendarle gledal kot na *svojega* varovanca. In to tega varovanca dela izredno srečnega.

Ko sem končal, je malo počakal, kot da razmišlja, nato pa globoko zavzdihnil. »Nič. To je potem to. Čas je, da spoznaš Budha, o katerem veš veliko, ne pa tudi vsega. Si pripravljen?«

Mislím, da ni nihče nikoli pripravljen za Ganeševe portale, prehode iz dimenzije v dimenzijo in iz časa v drug čas, iz enega življenja v drugega. A – kaj naj pa rečem? On je odločil, da bo to zdaj, torej bo zdaj.

Pokimal sem, in ob tem je Ganeš stegnil dve dotlej nevidni dodatni roki. Pri prejšnjih 'potovanjih' je bil nežen in romantičen ter je v glavnem uporabljal udarec z lilijo po čelu. Tokrat pa je v rokah držal veliko bolj nevarne zadeve. V eni je bil meč, v drugi pa ščit. Razširil je roke in jasno je bilo, kaj se pripravlja. Otrpnil sem. »Čakaj, čakaj! Kaj je to, ni treba ...«

Ali me ni slišal – ali me ni hotel slišati? Z mečem je zamahnil proti mojemu vratu, s ščitom pa me je udaril z druge strani glave.

Ničesar nisem občutil, moj svet pa je izginil. Kot da je nekdo izključil projektor in je na ekranu, na katerem sem gledal prepričljiv film, ostala samo belina. Zatem pa se je postopoma ekran izpolnil z nekimi drugimi slikami.